

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216764
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117216764.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: E. T., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX X. XX, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skráteneý názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 93, 058 01, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.080,70 Eur a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/158/2017 - 226 zo dňa 12.10.2021, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí pôžičky číslo 410893 z 2.2.2011, v časti VII. vyhlásenie klienta: „Súhlasím, aby spoločnosť v zmysle zákona číslo 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov ďalej len zákon, poskytla moje osobné údaje a údaje uvedené v tejto zmluve, ďalej len údaje a informácie, aj svojej ovládanej osobe Všeobecnej úverovej banke, a.s. (VÚB, a.s.) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti Intesa Sanpaolo, Taliansko za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality mne poskytovaných služieb a ponuky služieb a produktov týchto spoločností patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k VÚB, a.s. a to v rozsahu údajov uvedených v tejto Zmluve na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na adresu Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Potvrdzujem dobrovoľnosť tohto súhlasu.

Súhlasím, aby Spoločnosť poskytovala moje osobné údaje v rozsahu identifikačných údajov uvedených v tejto Zmluve, údajov týkajúcich sa mojich záväzkových vzťahov medzi mnou a Spoločnosťou a údajov o plnení mojich záväzkov vyplývajúcich z týchto vzťahov a za účelom uvedených v Informácií podľa § 10 Zákona (ďalej len "Informácia") prevádzkovateľovi Non Banking Credit Bureau, záujmové združenie právnických osôb, v skratke NBCB, Identifikačné číslo 420 534 04, so sídlom Cintorínska 21, 811 08 Bratislava zapísané v registri záujmových združení právnických osôb vedenom Krajským úradom v Bratislave. Svoj súhlas udeľujem na dobu 5 rokov v prípade neakceptácie návrhu Zmluvy jednou zo zmluvných strán. V prípade vzniku zmluvného vzťahu svoj súhlas udeľujem na dobu 10 rokov po uhradení všetkých mojich záväzkov voči Spoločnosti v súlade s platnou právnou legislatívou. Tento súhlas je možné odvolať len za podmienky, že v lehote stanovenej týmto súhlasom sa hodnoverne preukáže ich nezákonné spracúvanie a tým porušovanie mojich práv a právom chránených záujmov ako dôsledku takéhoto spracúvania, je neprijateľná.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Vyslovil, že náhradu trov konania stranám neprižnáva.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1, 2, § 53a ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 3 ods. 3, 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z.z., a výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie si z vykonaných dôkazov osvojil podstatný skutkový stav tak, ako ho v rozhodných nesporných okolnostiach vo svojich podaniach opísali strany sporu, v ktorých nimi prednesené skutkové tvrdenia nikto nespochybnil, ani súd prvej inštancie nemal žiadny dôvod pochybovať o pravosti a sporný tak nebol. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal určenia, že ním označená zmluvná podmienka v Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX z 2.2.2011, v časti VII. Vyhlásenie klienta, ktorá je podľa jeho nespochybnených tvrdení spotrebiteľskou zmluvou, ktorú ako neprijateľnú už vyhodnotila Slovenská obchodná inšpekcia vo svojom rozhodnutí, na ktoré žalobca poukázal, ako aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR v podnete právnickým osobám zameraným na kolektívnu ochranu práv spotrebiteľov (na zváženie podaní na príslušné orgány, za účelom prijatia prípadných opatrení), je v zmysle ust. § 53 OZ neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

4. Z ust. § 53 ods. 1 OZ pritom vyplýva, že za neprijateľné podmienky (ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatné), sú považované ustanovenia obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, s výnimkou tých prípadov (v ktorých to neplatí, resp. sa na to neprihliada), ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne), alebo ak boli individuálne dojednané. Tieto kritériá neprijateľnosti zmluvných ustanovení pritom v danom prípade žalobcom napadnutej (označenej) zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o poskytnutí pôžičky pritom podľa súdnej praxe naplnené boli, a toto ustanovenie tak neprijateľnou (a tým aj neplatnou) podmienkou je.

5. V prvom rade súd prvej inštancie poukázal na to, že nevidí dôvod a možnosť na odklon od právoplatných rozhodnutí o neprijateľnosti rovnakých, resp. obdobných zmluvných podmienok s rovnakým významom, ktoré boli v obvode tunajšieho odvolacieho súdu (okrem viacerých neprávoplatných rozsudkov zvrátených urovnaním a späťvzatím žaloby až v odvolacom konaní, napr. vo veciach Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/173/2018; sp.zn. 14Csp/96/2017, sp. zn. 19Csp/127/2020, sp. zn. 20Csp/139/2020 a sp. zn. 29Csp/82/2018) už medzičasom vydané, napr. vo veci na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Csp/186/2019, ale aj sp. zn. 11Csp/70/2020 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/23/2020), alebo vo veci na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Csp/74/2020.

6. Zároveň súd prvej inštancie okrem dôvodov uvedených vo vyššie označených rozsudkoch mal za to, že napadnuté ustanovenie o tak širokom súhlase spotrebiteľa so spracovaním jeho osobných údajov, a na tak dlhý čas 10 rokov a s tak neprimeraným a prakticky absolútnym obmedzením možností spotrebiteľa tento súhlas so spracovaním jeho osobných údajov odvolať ako je to uvedené v napadnutej zmluvnej podmienke „len ak hodnoverne preukáže ich nezákonné spracúvanie“ (podľa ktorého by pritom na jeho odvolanie navyše nemalo stačiť dokonca aspoň už ich samotné nezákonné spracúvanie, ale spotrebiteľ by tak mohol podľa jej znenia urobiť až vtedy, keď by to „hodnoverne“ preukázal), ktorý je udeľovaný dokonca nie len zmluvnej strane (a jej ovládajúcej osobe), ale aj ďalším osobám, a to nie len za účelom nevyhnutného rozsahu zachovania zmluvnej dokumentácie, ale navyše aj za účelom ponuky služieb a produktov týchto spoločností (marketingu), a to všetko bez akejkoľvek zjavnej výhody (protiplnenia) poskytnutej spotrebiteľovi, ktoré (ustanovenie) je ako neoddeliteľná zmluvná podmienka súčasťou predtlačenej zmluvnej formulára, a teda nebolo individuálne dojednané a jeho pôsobenie spotrebiteľ zo zmluvy nemohol vylúčiť, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ tak predstavuje neprijateľnú podmienku. Zároveň súd prvej inštancie, pokiaľ ide o námietku žalovaného o potrebe archivácie zmluvných dokumentov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/23/2020, z ktorého citoval.

7. Pochybnosti však mal súd prvej inštancie v súvislosti s námietkou žalovaného o absencii naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení a pochybnosťami o význame konania o zmluvnej podmienke týkajúcej sa ochrany osobných údajov i v súvislosti s konkurujúcimi právomocami Úradu na ochranu

osobných údajov, a význame a prípustnosti osobitnej žaloby v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore. Súd prvej inštancie už viackrát vyslovil a formuloval v niektorých svojich skorších rozhodnutiach (napr. sp.zn. 13C/372/2015, 13C/1/2016, a ďalších), v ktorých vychádzal z neprípustnosti individuálnej spotrebiteľskej žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vzhľadom na to, že žalobcovia neobjasnili a nepreukázali naliehavý právny záujem na žiadanom určení. Všetky rozsudky, v ktorých konajúci súd ohľadom neprípustnosti a zbytočnosti osobitných žalôb, o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vychádzal boli zrušené, bez vysvetlenia individuálneho významu týchto žalôb, a vrátené súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s poukazom na § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a ust. § 298 CSP, a právny názor, že spotrebiteľ sa vždy môže domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Preto súd prvej inštancie napokon vzhľadom na takúto rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v záujme nepredlžovania súdneho sporu formálne vyslovil zistenú neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorej určenia sa žalobca domáhal. Hoci žalobca v konaní nijako nevysvetlil, netvrdil, ani nepreukázal, že by bol akokoľvek nútený domáhať sa v tomto spore súdnej ochrany, a uplatňovať určenie jej neprijateľnosti vo výroku rozsudku v tomto súdnom konaní.

8. Čo sa týka bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie konštatoval, že podľa nespochybniteľných tvrdení žalobcu predmetom Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX zo dňa 2.2.2011 bolo poskytnutie pôžičky vo výške 1.850,- Eur, žalobca bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami 2.930,70 Eur a výškou úveru 1.850,- Eur, teda 1.080,70 Eur, pričom podľa nespochybniteľných tvrdení žalovaného poslednú splátku žalobca uhradil dňa 16.5.2014.

9. V danom prípade zo žaloby vyplýva, že žalobca svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje z poukazu na nedostatok náležitostí písomnej zmluvy o úvere a svoje platby. Žalovaný k tvrdeniam žalobcu o nedostatku náležitostí zmluvy uviedol vlastné skutkové tvrdenia a vysvetlenia o ich splnení, avšak voči tomuto nároku vzniesol aj námietku premlčania. Okrem uplynutia subjektívnej premlčacej doby pritom vzniesol aj námietku uplynutia objektívnej premlčacej doby odôvodnenú tým, že žalobca podal na súd žalobu dňa 27.5.2017 a posledná splátka spotrebiteľského úveru zo zmluvy o pôžičke bola uhradená dňa 16.5.2014, teda právo na údajne vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby, čo žalobca (riadne a včas) nijako nerozporoval, a preto sa súd prvej inštancie musel vysporiadať najprv s touto námietkou. Objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ totiž určuje najneskoršiu dobu, za ktorú sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (najneskôr) premlčí, a preto subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Z ustálenej súdnej praxe (porovnaj R 29/1983) pritom vyplýva, že ak dlžník vznesenie námietku premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať a žalobu v takomto prípade zamietne bez toho aby skúmal, či uplatňované právo veriteľa existuje alebo nie. Vychádza sa pritom z princípu procesnej ekonomie - úspornosti, že ak je uplatnené právo - pohľadávka skutočne premlčaná, bola by žaloba aj tak zamietnutá.

10. Podľa § 107 ods. 2 OZ, upravujúceho objektívnu premlčaciu dobu, sa pritom právo na vydania bezdôvodného obohatenia premlčuje za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pre posúdenie tejto námietky tak bolo rozhodujúce posúdenie (ne)úmyselnej povahy tvrdeného bezdôvodného obohatenia. Žalobca pritom v tejto súvislosti v žalobe iba všeobecne poukázal na (profesionálne) postavenie žalovaného ako dodávateľa s tým, že „súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov“, žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o úmysle žalovaného bezdôvodne sa na jeho úkor obohatiť (nejakým konkrétnym spôsobom) však nijako netvrdil (a teda ani nepreukázal), a ani súd, v medziach stranami vymedzeného predmetu konania a nimi prednesených skutkových tvrdení a predložených príloh, nezistil. Súd preto pri posúdení uplatnenej námietky premlčania vychádzal zo všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynie odo dňa, keď k nemu malo dôjsť, a keďže žalobca plnenie, z ktorého sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, poskytol žalovanému naposledy 16.5.2014 (keď podľa nespochybniteľných tvrdení žalovaného uhradil poslednú splátku), žaloba bola podaná na súde až 27.6.2017 (teda viac ako 3 potom) a žalovaný sa premlčania dovolal, súd prvej inštancie z tohto dôvodu, bez potreby ďalšieho vecného posúdenia práva (keďže podľa § 100 ods. 1 OZ premlčané právo veriteľovi priznať nemožno), musel žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie objektívnej premlčacej doby zamietnuť.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebola tvrdená ani zistená taká okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo podstatne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a ktorá o úmysle žalovaného sa na jeho úkor (bezdôvodne) obohatiť, najmä ak bol výklad niektorých ustanovení aj v súdnej praxi často rozdielny. Jednoducho uvedené skutočnosti nesvedčia o tom, že by žalovaný úmyselne chcel prijímať plnenia od žalobcu bez právneho dôvodu, resp. vedel o žalobcom teraz tvrdenej (eventuálnej) neoprávnenosti ich prijatia (že na nich nemá právo), a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzrozumený.

12. Pokiaľ ide o poukaz na profesionálne postavenie žalovaného (známy súdu z obdobných konaní) a s tým súvisiace úvahy o povinnosti žalovaného poznať a absolútne vždy dodržiavať a správne aplikovať (úplne) všetky zákonné ustanovenia (na ktorých správny výklad majú často rozdielny názor aj samotné súdy), z ktorých by mal údajne vyplývať nepriamy úmysel žalovaného (pri ich eventuálnom nedodržaní) bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa, súd poukazuje na to, že takéto úvahy sú postavené na len predpokladoch, čo daný subjekt (vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery) vedieť mohol a mal, na ktorých je však založená iba nedbanlivosť (viď § 16 písm. b) Trestného zákona), a nie úmysel, pri ktorom musí tvrdené a preukázané (nie len predpokladaná možnosť), že subjekt následok (v danom prípade bezdôvodné obohatenie, teda získanie plnenia bez právneho dôvodu) chcel dosiahnuť (priamy úmysel), resp. vedel, že svojim konaním takýto následok (bezdôvodné obohatenie) môže spôsobiť (teda nestačí že o tom vedieť mohol a mal), a pre prípad že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (nepriamy úmysel). V tejto súvislosti súd prvej inštancie napokon poukázal aj na už ustálenú rozhodovaciu prax NS SR (čl. 2 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP) vo veci sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018 (na ktorú poukázal už aj v ďalších rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/227/2019 a 4Cdo/219/2019).

13. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že vo vzťahu k odvracaniu námietok premlčania je mu známa aj aktuálna argumentácia niektorých účastníkov jednoduchým poukazom na rozsudok SD EÚ z 22. apríla 2021 C-485/19 Profi Credit Slovakia, ECLI:EU:C:2021:313, podľa ktorého: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Súd prvej inštancie poukázal na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v tomto konaní nebol odvodzovaný zo súm zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS a ani na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES tak, aby išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tejto súvislosti poukázal na bod 73. rozsudku SD EÚ C-42/15, ale (len) poukazom na porušenie iných povinností ustanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi SR, resp. poukazom na absenciu niektorých osobitných náležitostí zakotvených v našej vnútroštátnej právnej úprave. Na tieto osobitné náležitosti a na nároky z nich vyplývajúce sa tak vzťahuje výlučne naša vnútroštátna právna úprava, vrátane právnej úpravy ich premlčania a jeho výkladu najvyššími súdnymi autoritami Slovenskej republiky, ktoré týmito smernicami a ich cieľmi vylúčené nie sú. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie aj na odôvodnenie v bode 52 vyššie uvedeného rozsudku. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade nejde o nárok odvodzovaný z výkonu práv priznaných osobitne Smernicami 93/13 a 2008/4. Nejde o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS, ale na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami a cieľmi Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, a teda toto rozhodnutie tak na posudzovaný prípad nijako nedopadá.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobca bol v konaní úspešný v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a žalovaný v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, pomer ich úspechu je z pohľadu výšky s týmito nárokmi súvisiacich trov konania približne rovnaký, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa, a to proti druhému a tretiemu výroku. Namietala nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Začatie plynutia trojročnej premlčacej doby, súd prvej inštancie ustálil od poslednej splátky úveru, t.j. od 16.05.2014, kedy zaplatila žalobkyňa poslednú splátku. Aj terajším rozsudkom konajúci súd

nadväzuje na svoju aplikačnú prax pri posudzovaní premlčania. Aká je prax preukazujú rozhodnutia odvolacieho súdu, napríklad Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/20/2020 zo dňa 25.08.2020, sp.zn. 7Co/112/2019 zo dňa 27.02.2019, sp.zn. 7Co/18/2021 zo dňa 13.12.2021, sp.zn. 8Co/10/2020 zo dňa 30.11.2020, sp.zn. 20Co/3/2020 zo dňa 22.07.2020, sp.zn. 23Co/11/2020 zo dňa 25.03.2021, sp.zn. 23CoCsp/14/2020 zo dňa 25.02.2021 a ďalšie. Výrok rozsudku SD EÚ výslovne judikuje, že úijné právo bráni takému výkladu slovenského práva, podľa ktorého trojročná premlčacia doba na premlčanie bezdôvodného obohatenia získaného dodávateľom na úkor spotrebiteľa začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Tak je neprijateľné, aby súd prvej inštancie tento rozsudok odignoroval a napriek jeho jednoznačnému zneniu vyslovil vo štvrtej vete odôvodnenia bodu 26 rozsudku presne opačný záver, ktorý odvolateľka citovala. K aplikácii výkladu rozsudku SD EÚ poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 5CoCsp/5/2021, 7CoCsp/9/2021, 7Co/18/2021, a ďalšie. Zároveň žalobkyňa poukázal aj na jednu z prvých lastovičiek z Krajského súdu Košice uznesenie sp.zn. 2CoCsp/59/2021 zo dňa 21.12.2021. Osobitne dala do pozornosti aktuálne zásadné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie sp.zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021 a celé jeho odôvodnenie. Preto žalobkyňa navrhla rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Zotrvál na svojich predchádzajúcich vyjadreniach v konaní na súde prvej inštancie. Považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Podľa názoru žalovaného je odvolanie žalobcu nedôvodné. Žalobca vo svojom odvolaní okrem sp.zn. rôznych rozhodnutí Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove a citácie rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19 nevymedzil žiadne dôvody na základe ktorých považuje právne posúdenie konajúceho súdu za nesprávne. Podané odvolanie je teda súhrnom spisových značiek rôznych konaní, a podľa názoru žalovaného neobsahuje náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnejmu záveru, že údajný nárok žalobcu je premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Žalobca uhradil poslednú splátku úveru dňa 16.05.2014, a žaloba bola podaná na súde dňa 27.06.2017, teda viac ako 3 roky po tom, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie vec rovnako správne právne posúdil. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o profesionálnom postavení žalovaného, ktoré podľa žalobcu automaticky zakladá úmyselné konanie veriteľa, žalovaný poukázal na ustálenú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä na rozhodnutie zo dňa 18.10.2018 sp.zn. 1Cdo/238/2017, z ktorého citoval. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdil ako vecne správny.

17. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

18. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania, v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a zistil, že odvolanie žalobkyne v napadnutej časti je dôvodné.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

20. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že medzníkom pre posúdenie premlčania bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských veciach získaného dodávateľom na úkor spotrebiteľa je rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 Profi Credit Slovakia zo dňa 22.04.2021. Zároveň tvrdila, že odvolaním napadnutý výrok rozsudku, ktorý bol vydaný dňa 12.10.2021 je s týmto rozsudkom v priamom rozpore. Názor súdu prvej inštancie k nemožnosti aplikácie 10 ročnej premlčacej doby v súdnej veci je podľa názoru žalobkyne mylný. S týmto názorom odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022 z ktorého jednoznačne vyplýva, že otázky ktoré sú predmetom odvolania sú vyriešené judikatúrou a to rozsudkom SDEU C-475/19 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021.

21. Odvolací súd súhlasí s názorom vysloveným v tomto rozhodnutí, že podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

22. Zároveň, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19 zo dňa 22.04.2021 zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

23. Zároveň, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý.

24. Skutočne podľa článku 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktorá majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

25. Aj v danom prípade predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom vnútroštátne právo im odporuje má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

26. Najvyšší súd SR jednoznačne v rozsudku sp. zn. 7Cdo/268/2021 v bode 18 konštatoval, že podľa rozsudku EU C-485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia).

27. V súlade s názormi vyslovenými v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 a 7Cdo/268/2021 je potrebné individualizovať kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa nespochybniteľných tvrdení žalobkyne predmetom zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 410893 zo dňa 2.2.2011 bolo poskytnutie pôžičky vo výške 1.850,- Eur, žalobca bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami 2.930,70 Eur a výškou úveru 1.850,- Eur, teda 1.080,70 Eur, pričom podľa nespochybniteľných tvrdení žalovaného poslednú splátku žalobkyňa uhradila dňa 16.5.2014.

28. Súd prvej inštancie pri posúdení uplatnenej námietky premlčania vychádzal zo všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynie odo dňa, keď k nemu malo dôjsť a keďže žalobkyňa plnenie z ktorého sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia poskytla žalovanému naposledy dňa 16.05.2014, keď podľa nespochybniteľných tvrdení žalovaného uhradila poslednú splátku a žaloba bola podaná na súde až 27.06.2017, teda viac ako po 3 rokoch, žalovaný sa premlčania dovoľal bez potreby ďalšieho vecného posúdenia práva podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie objektívnej premlčacej doby zamietol. Záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku v trojročnej premlčacej dobe nepovažuje odvolací súd tak ako to uviedol už vyššie za správny, pričom odvolacie námietky žalobkyne v tejto časti považuje za dôvodné, tak ako to už tiež popísal vyššie. Vzhľadom na to, odvolací súd v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania, a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa ust. § 391 CSP.

29. Úlohou súdu prvej inštancie bude zmluva vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom. Súd prvej inštancie znova posúdi či na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a opätovne posúdi žalobkyňou uplatnený nárok vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby aplikujúc najnovšiu judikatúru Najvyššieho súdu SR tak ako na ňu poukázal odvolací súd v tomto uznesení. Následne vo veci znova rozhodne a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodní.

30. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).